

використовувати наявний ресурс для виконання своєї функції в межах адміністративно-територіальної одиниці рішенням оперативно-диспетчерської служби Центру;

самостійно планувати та реалізовувати свою діяльність у межах повноважень, наданих цим Положенням;

запитувати та отримувати необхідну інформацію для виконання покладених функцій від лікувально-профілактичних закладів, місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування в межах адміністративно-територіальної одиниці;

здійснювати контроль щодо готовності лікувально-профілактичних закладів і установ адміністративної території до роботи за умов НС;

взаємодіяти з лікувально-профілактичними закладами та підприємствами невідкладного профілю з питань організації та надання екстреної медичної допомоги;

розробляти пропозиції щодо планування графіків чергування лікувально-профілактичних закладів адміністративної території з приводу надання екстреної медичної допомоги;

розробляти та видавати для лікувально-профілактичних закладів адміністративної території рекомендації, інформативні листи, інші методичні документи з питань екстреної медичної допомоги та медицини катастроф;

організовувати підготовку з питань екстреної медичної допомоги та медицини катастроф медичних і немедичних працівників адміністративної території за програмами, затвердженим МОЗ України.

Працівники Центру мають право безперешкодного доступу на об'єкти і території з метою виконання функцій, пов'язаних з ліквідацією медико-санітарних наслідків НС.

Отже, із реформування медичної галузі, у частині впровадження екстреної медичної допомоги випливає, що покладені задачі та функції, права та обов'язки екстреної медичної допомоги практично дублюються із службою швидкої медичної допомоги. Саме тому, для більш успішної ефективної діяльності, в тому числі виконання основної своєї задачі, щодо забезпечення населення України в доступній, своєчасній, якісній екстреній медичній допомозі, нарізла необхідність в регіонах створити обласні станції швидкої медичної допомоги. Це дасть можливість структурувати систему швидкої медичної допомоги в сільській місцевості, працювати за єдиними правилами та стандартами. Необхідно через Закон України «Про службу швидкої медичної допомоги» зберегти таку медичну структуру.

ПРАВА ГРОМАДЯН НА ОТРИМАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ДІЯЛЬНОСТІ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

Чорна В.Г., к.ю.н., доцент кафедри адміністративного права і процесу НАВС

Термін «публічна адміністрація» вперше було використано в праві Європейського Союзу. Аналіз окремих нормативно-правових актів ЄС дозволяє зробити висновок, що у європейському праві існує два визначення поняття «публічна адміністрація»: у вузькому та у широкому сенсі. У вузькому сенсі під «публічною адміністрацією» розуміються «регіональні органи, місцеві та інші органи публічної влади», «центральні уряди» та «публічна служба». Під органами публічної влади при цьому розуміється: «інституції регіонального, місцевого або іншого характеру, інші органи, діяльність яких регулюється нормами публічного права або діями держав-членів; органи, наділені достатніми суверенними повноваженнями країни, які з формальної точки зору не є частиною адміністративного апарату держави-члена, але структура та завдання якого визначені в законі (причому ці завдання належать сфері функціонування держави)».

У широкому сенсі в європейському праві до «публічної адміністрації», крім органів публічної влади, відносять ті органи, які не входять до неї організаційно, але виконують делеговані нею функції. Водночас, як зазначається у Резолюції щодо публічної (державної) відповідальності, під

«публічною владою» (або органами публічної влади), слід розуміти: будь-яку установу публічного права (включаючи державу, регіональні та місцеві органи державної влади, незалежні публічні підприємства) та будь-яких фізичних осіб під час виконання ними повноважень офіційних органів.

Підтвердженням існування тлумачення терміну «публічна адміністрація» у широкому та у вузькому сенсі постають також роботи європейських вчених, які під поняттям «публічна адміністрація» розуміють: сукупність органів, установ та організацій, які здійснюють адміністративні функції; адміністративна діяльність, яка здійснюється цією адміністрацією в інтересах суспільства; сфера управління публічним сектором з боку тієї ж публічної адміністрації.

Слід зазначити, що, наприклад, В. Б. Авер'янов під терміном «публічна адміністрація» пропонує розуміти сукупність органів виконавчої влади та органів виконавчого самоврядування, підпорядкованих політичній владі, які забезпечують виконання закону та здійснюють інші публічно-управлінські функції.

У словнику термінів і понять з державного управління визначено, що публічна адміністрація - це сукупність державних і недержавних суб'єктів публічної влади, ключовими структурними елементами якої є: а) органи виконавчої влади; б) виконавчі органи місцевого самоврядування.

В останніх двох визначеннях вже простежується, що публічна адміністрація, це не звичайна сукупність державних органів, яких досить велика кількість, а сукупність органів виконавчої влади та виконавчих органів місцевого самоврядування.

Систему державних органів виконавчої влади складають: Кабінет Міністрів України - вищий орган у системі органів державної виконавчої влади; центральні органи виконавчої влади (міністерства, державні служби, державні інспекції, державні агентства та центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом); місцеві органи державної виконавчої влади.

Таким чином, органи виконавчої влади, що здійснюють виконавчо-розпорядчу діяльність, та органи місцевого самоврядування, що розв'язують значну частину місцевих справ, управляють ними в інтересах суспільства та формуються навколо органів виконавчої влади, необхідно розглядати як одне ціле, тобто як систему публічної влади, яка здійснює адміністративно-управлінські функції, а основні складові частини такої системи доповнюють та взаємодіють одна з одною з метою забезпечення як інтересів держави, так і інтересів суспільства.

Проте, публічні функції виконуються не лише суб'єктами публічної адміністрації, але й іншими суб'єктами, зокрема: державними та комунальними (муніципальними) закладами, організаціями, підприємствами. Такі суб'єкти, що належать до публічного сектору і виконують публічні функції (наприклад, невідкладна медична допомога, рятувальні служби тощо), вимагають особливого режиму праці, відмінного від праці у приватному секторі. Тому залежно від обсягу публічних завдань (якщо за певних умов приватний сектор не повинен або не може виконувати відповідні завдання, які є необхідними для держави та суспільства) поняття публічної служби може розширюватися.

Отже, до суб'єктів публічної адміністрації входять: 1) Президент України; 2) Верховна Рада України; 3) Кабінет Міністрів України; 4) центральні органи виконавчої влади; 5) місцеві органи виконавчої влади; 6) органи місцевого самоврядування.

Можемо сказати, що поняття «публічна адміністрація» охоплює в першу чергу органи державної влади; по-друге, органи місцевого самоврядування; по-третє, діяльність посадових та службових осіб, які здійснюють адміністративно-управлінські функції в сфері публічного управління.

Розглядаючи питання публічної адміністрації, нам найбільше всього імпонує точка зору, Т. М. Кравцової та А. В. Солонар, які пропонують під поняттям «публічна адміністрація» розуміти систему органів державної виконавчої влади та виконавчих органів місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації та інші суб'єкти, наділені адміністративно-управлінськими функціями, які діють з метою забезпечення як інтересів

держави, так і інтересів суспільства в цілому, а також сукупність цих адміністративно-управлінських дій та заходів, встановлених законом.

В ст. 1 Закону України «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації» дано визначення поняття «висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні». Однак, на нашу думку, обмежувати інформаційну діяльність засобів масової інформації лише до висвітлення діяльності таких суб'єктів як органи державної влади та органи місцевого самоврядування є занадто вузько. При цьому інформаційна діяльність засобів масової інформації здійснюється, вважаємо, щодо всієї публічної адміністрації. Саме тому, з даного приводу хотілося б зазначити наступне.

Відповідно до організаційно-структурного підходу щодо дефініції «публічна адміністрація», зазначимо, що в українському праві публічною владою визнається: а) влада народу як безпосереднє народовладдя; б) державна влада - законодавча, виконавча, судова; в) місцеве самоврядування. Публічну владу в Україні здійснюють такі органи:

по-перше, Верховна Рада України (парламент), Президент України (як владний інститут), місцеві ради. Вони реалізують владу народу, що знаходиться вираз у виборчих процесах;

по-друге, усі органи й установи, що реалізують державну владу. Відповідно до Указу Президента України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» систему державних органів виконавчої влади складають: Кабінет Міністрів України - вищий орган у системі органів державної виконавчої влади; міністерства, служби, агенції, інспекції; центральні органи зі спеціальним статусом; місцеві державні адміністрації - місцеві органи державної виконавчої влади. Проте, публічні функції можуть виконуватися не лише суб'єктами публічної адміністрації, але й іншими суб'єктами, зокрема: державними та комунальними (муніципальними) закладами, організаціями, підприємствами;

по-третє, усі органи й установи, що реалізують місцеве самоврядування. Наприклад, виконавчі комітети місцевих рад, громадські об'єднання, органи самоорганізації населення тощо.

Приймаючи до уваги, вищезазначене визначення поняття «публічна адміністрація», вважаємо за необхідне при розкритті дефініції «висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні» вживати саме термін «публічна адміністрація», замість слів «органів державної влади та органів місцевого самоврядування».

Отже, з метою наближення норм українського законодавства до стандартів та законодавчих понять, вважаємо, що висвітлення діяльності публічної адміністрації – це діяльність щодо одержання, збирання, створення, поширення, використання і зберігання інформації про професійну діяльність публічної адміністрації з метою задоволення інформаційних потреб громадян, юридичних осіб про роботу цих органів.

УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ТРАНСПЛАНТАЦІЇ: ПРАВОВІ АСПЕКТИ

Юшкова В.В., викладач Університету сучасних знань

Нині в Україні все більшої актуальності набуло обговорення трансплантації людських органів. В засобах масової інформації кожного дня з'являються повідомлення про доцільність проведення трансплантації, хто може здійснювати трансплантацію, а також з'являються пропозиції щодо удосконалення законодавства України, яке регулює правовідносини у сфері трансплантації.

Серед інших аспектів важливим є здійснення управління сфери трансплантації.

У ст. 11 Закону України «Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людині» закріплено, що державний контроль за дотриманням вимог, встановлених законодавством про трансплантацію, здійснюється органами